

γλαδεύω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀγλαδεύω Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἐκ λ α δ ε ύ ω, τὸ ὅπ. βλ. εἰς Ἀνθ. Παπαδόπ., Ἱστορ. Λεξ. Πόντ. διαλέκτ. εἰς λ.

Ἐκθλίβω ἔλαιον ἐξ ἐλαίων, καρύων καὶ λεπτοκαρύων.

γλαδιόλος ὁ, λογ. πολλαχ γλαδιόλος πολλαχ. γλαδιόλα ἡ, σύνθηθ. γλαδιόλον τό, Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. γ λ α δ ί ο υ λ ο ς, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Λατιν. *gladiolus*. Ἡ λ. καὶ εἰς Δουκ.

Τὸ καλλωπιστικὸν φυτὸν Γλαδιόλος ὁ ἀρουραῖος (*Gladiolus segetum*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἰριδιδῶν (*Iridaceae*), τὸ ξίφιον τοῦ Θεοφρ. (Ἱστορ. Φυτ. 6, 8, 1). Συνών. ἀ γ ρ ι ο - κ ό κ ο ρ ο ς, μ α χ α ί ρ α, μ α χ α ι ρ ί δ α, ξ ι φ ά ρ α, π α σ χ ά τ ι κ ο, σ π α θ ί, σ π α θ ί ν α κ α ς, σ π α θ ο - β ό τ α ν ο, σ π α θ ό χ ο ρ τ ο.

γλάκα ἡ, ἐπίρρ. Κρήτ. (Κατσιδόν. Μύρθ. Σητ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ α κ ῶ.

Με βῆμα ταχύ, ταχέως ἐνθ' ἄν.: Γλάκα γλάκα νὰ πᾶς Μύρθ. Γλάκα ἐπῆε 'ς τὸ βοταμὸ κ' ἐγιάειρε (ἐγιάειρε = ἐπέστρεψεν) Σητ.

γλακαλωνεύω Κρήτ. (Ἀποκόρ. Βάμ.) διακαλωνεύω Κρήτ. (Ἀποκόρ.)

Ἐκ τῶν ρ. γ λ α κ ῶ καὶ ἀ λ ω ν ε ύ ω.

1) Περιέρχομαι ἀσκόπως Κρήτ. (Ἀποκόρ.): *Eída* διακαλωνεύεις μέσα-ῶξω; 2) Μεταφ., λαμβάνω πεῖραν, γίνομαι ἐμπειρος Κρήτ. (Βάμ.): Φρ.

Ἐβῆκα τα κ' ἐβγήκα τα κ' ἐγλακαλώνεφέ τα (ἔλαβον τῶν πάντων πεῖραν καὶ οὐδὲν πλέον μοῦ προξενεῖ ἐντύπωσιν).

γλακάρω Σίφν. Ἀόρ. γ. ἐνικ. λάκαρε Ἴων. (Σόκ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ α κ ῶ κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -ά ρ ω.

1) Τρέχω, σπεύδω Σίφν. 2) Φεύγω Ἴων. (Σόκ.): Λάκαρε ὁ κόσμος.

γλάκημα τό, Κρήτ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλάκισμα Κύθηρ. — Ν. Πολίτ., Παροιμ., 3, 31 λάκημα Ἡπ. (Πωγών.) Πελοπν. (Ἀνών. Βλαχοκερ. Γαργαλ. Δυρράχ. Κίτ. Κοπαν. Μάν. Ξηροκ. Κορινθ. Οἶν.) Στερελλ. (Μαλεσ.) λάτσημα Πελοπν. (Ξεχώρ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. λάκισμα Ζάκ. λάκ'μα Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ α κ ῶ. Ὁ τύπ. γ λ ά κ ι σ μ α διὰ τὸν κοινὸν Ἀόρ. τῶν εἰς -ῶ καὶ -ί ζ ω ρημάτων

Τὸ τρέξιμον ἐνθ' ἄν.: Ἐγὼ τότε παραβγάζω 'ς τὸ λάκημα Πελοπν. (Ξηροκ.) Ἐκαμ' ἓνα λάκημα κ' ἐγίνη ἀφαιδος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἐδωσ' ἓνα λάτσημα, ἅμα πῆρε χαδάρι πὼς τὸν ἀδιληφτήκαρε Πελοπν. (Ξεχώρ.) Πήραν κατ' λακήματα τὰ πιδγιά σ' ἀπ' τοῦ καλαδόξ', ἅμα εἶδανι τοῦ δραγάτ' Στερελλ. (Ἀχυρ.) Φόντε τὸν ξεῖδε τὸν πατέρα του, ἔκανε ἓνα λάκημα καὶ γέννηκε ἀφαντος (φόντε = ὅταν) Πελοπν. (Γαργαλ.) || Φρ. Ὁ γλάκημα νικαίει ὁ πιὸ φοβιτισά-ρης Λεξ. Δημητρ. Συνών. β ο υ ρ ί ν, β ο ύ ρ ι σ μ α ν, β ο ύ ρ ι σ τ ρ ο ν 2, γ λ α κ η τ ό 1, γ λ α κ η τ ο ύ ρ α, γ λ ά κ ι, δ ρ ό μ ο ς, κ ο σ ή, π ι λ ά λ α, π ι λ ά λ η μ α, τ ζ ι ρ ί τ ι, τ ρ έ ξ ι μ ο, τ ρ ε χ ά λ α, φ ε υ γ ά λ α, φ ε υ - γ ι ό.

γλακητά ἐπίρρ. Κρήτ. γλακηχτά Κρήτ. (Κίς. Κυδων. Σέλιν. Χάν.) ἀγλακηχτά Κρήτ. γλακιστά Κρήτ. (Κίς.)

λακητά Πελοπν. (Γαργαλ. Ξηροκ. Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ α κ η τ ή ς.

Δρομαίως, τροχάδην ἐνθ' ἄν.: Γλακητά πῆγα κ' ἦρθα Κρήτ. Πῆγε κ' ἦρθε λακητά Πελοπν. (Ξηροκ.) Πήγαινε γλακιστά σὰ δὲ πουλλάκι 'ς τὴ βρύση νὰ μᾶς ἐφέρῃς νερό φρέσκο Κρήτ. (Κίς.)

γλακητής ὁ, Κρήτ. (Ἐμπαρ. Νεάπ. κ.ά.) γλακηχτής Κρήτ. (Μύρθ. Ρέθυμν. κ.ά.) γλάκηχτής Κρήτ. (Σφακ.) ἀγλακηχτής Κρήτ. (Σφακ.) γλακιστής Κρήτ. (Κίς.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ α κ ῶ.

Ὁ ταχύπους, ὁ γρήγορος ἐνθ' ἄν.: Ὁ πατέρας μου 'ς τὰ νιᾶτα δὸν ἦτονε γλακηχτής Κρήτ. Εἶναι καλὸς γλακηχτής αὐτόθ. Οἱ Ἀνωγειανοὶ εἶναι γλακητᾶδες, ποὺ πιάνουν τ' ἀγρίμια 'ς τὸ γλάκιο (ἀγρίμια = αἰγάγρους, γλάκιο = τρέξιμον) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Μά 'da μοῦ τὸν ἐκάμετε κ' ἐμέ τὸ γλακηχτή μου, τὸ γλακηχτή καὶ τὸ βοσκὸ καὶ τὸ βολεμιστή μου; (μά 'da = μὰ τί) Κρήτ.

ἈΓάειρε πάνω γλακηχτή! τοῦ φώνιαξαν μεγάλα (μεγάλα = μεγαλοφώνως) Κρήτ. (Σφακ.) Συνών. τ ζ ι ρ ι - τ ι χ τ ή ς.

γλακητό τό, Κρήτ. (Ἀνατολ. κ.ά.) γλακηχτό Λεξ. Πρω. Δημητρ. λακητό Πελοπν. (Ξηροκ.) λαχ'τό Εὐβ. (Ψαχν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ α κ η τ ή ς.

1) Τὸ τρέξιμον, τὸ δρομαίως, προτροπάδην τρέχειν Εὐβ. (Ψαχν.) Κρήτ.: Πῆραν ἓνα λαχ'τό κι αἱ δὲ πιάσ'ς Ψαχν. Ἐ-κανα ἓνα λαχ'τό, ἀφοῦ ἀναπνοή 'ς τοῦ σπίτι μ' πῆρα αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ά κ η μ α. 2) Εἶδος παιδιᾶς, κατὰ τὴν ὅπ. ἐν παιδίον καταδιώκει τὸ ἄλλο Πελοπν. (Ξηροκ.): Παί-ζανε οὔλη μέρα λακητό. Συνών. κ υ ν η γ η τ ό.

γλακητός ἐπίθ. Κρήτ. (Μεραμβ. Πεδιάδ. Σητ. κ.ά.) γλακηχτός Κρήτ. (Μαλάκ. κ.ά.) γλακιστός Κρήτ. (Κίς. κ.ά.) — Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., 27 λακητός Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Γαργαλ. Δυρράχ. Κοπαν. Λακεδ. Οἶν. Παππούλ. Χατζ.) λακηχτός Πελοπν. (Βούρβουρ.) λακιστός Εὐβ. (Στρόπον.) λαχ'στός Στερελλ. (Περίστ.) ἀγλακη-χτός Κρήτ. (Πεδιάδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ α κ ῶ.

Ταχύς, δρομαῖος Εὐβ. (Στρόπον.) Κρήτ. (Κίς. Μαλάκ. Μεραμβ. Πεδιάδ. Σητ. κ.ά.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Γαργαλ. Δυρράχ. Κοπαν. Λακεδ. Οἶν. Παππούλ. Χατζ.) — Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., 27: Μουλάρια γλακηχτά Κρήτ. Χορὸς λακιστός Στρόπον. Χοχλιοὶ γλακιστοὶ (=εἶδος κοχλιῶν οἱ ὅποιοι περιφέρονται καὶ προχωροῦν) Κρήτ. Ἦρθε γλακιστός Κίς. Ἐλα γλακητός νὰ σοῦ πῶ Σητ. Ἦρθε λακη-τός νὰ μᾶς ἰδῇ κ' ἔφυγε Λακεδ. Ποῦ πᾶς ἔτσι λακητός; αὐτόθ. Ἦρθε λακητός καὶ ξανάφυγε Γαργαλ. Πηγαίνει γλα-κητή 'ς τὸ σπίτι τζη Μεραμβ. Γλακηχτός νὰ πᾶς 'ς τὸ σκολεμό, γιατί ἀργεῖς Μαλάκ. || Ποίημ.

Ἡ γι-ῶρα ἐπέρανα γλακιστή κ' εὐτὴ ἐσιοπεῖναζε (= ἐπεινοῦσε πολὺ) Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ., ἐνθ' ἄν. Συν-ών. τ ζ ι ρ ι τ η χ τ ό ς. β) Φεύγων, φ ε υ γ ᾱ τ ο ς Στε-ρελλ. (Περίστ.): Εἶνι λαχ'στός ἀπὸ χρόνια.

γλακητούρα ἡ, ἀμάρτ. λαχ'τούρα Στερελλ. (Κολάκ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γ λ α κ η τ ή ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ο ύ ρ α.



Τὸ τρέξιμον: 'Σ τὴ λαῖ'τούρα δὲ μὴ φτάν' κανέναν Παρα-
βγαλθήκαμι 'ς τὴ λαῖ'τούρα καὶ τ'ς πέραςα. Συνών. βλ.
εἰς λ. γ λ ά κ η μ α.

γλάκι τό, Κρήτ. ('Αβδοῦ "Αγιος Βασίλ. 'Ανατολ. "Εμπαρ.
Μύρθ. Νεάπ. Σητ. κ.ά.) Κάρπ. ("Ελυμπ. κ.ά.) Κύθηρ. —
Ν. Πολίτ., Παροιμ., 3, 31. 'Εκλογ., 247,5. Ι. Βενιζέλ., Πα-
ροιμ., 302, 240. Ε. Φραντζεσκ., 'Αριάδν., 61—Λεξ. Πρω.
Δημητρ. γλάκιν Κάρπ. ἀγλάκι Κρήτ. (Νεάπ. Πεδιάδ. κ.ά.)
γλάκιο Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Μύρθ. Ρέθυμν. Σέλιν. κ.ά.)—
Λεξ. Δημητρ.

'Εκ τοῦ ρ. γ λ α κ ῶ. Βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ, 2, 67. 'Ο
τύπ. γ λ ά κ ι καὶ εἰς 'Ερωτόκρ. Β 341 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.),
ὁ δὲ τύπ. γ λ ά κ ι ο καὶ εἰς Διγεν. 'Ακρίτ. (ἐκδ. Σ. Κυ-
ριακίδ., σ. 40).

1) Τὸ τρέξιμον, ἢ ταχύτης ἐνθ' ἄν.: 'Σ τὸ γλάκι 'ἐ μὲ φτάνει
κιανεῖς Κρήτ. ('Ανατολ.) Δὲ δόνε περνᾷ κιανέναν 'ς τὸ γλάκι
Κρήτ. "Ηφυνέ μας ὁ γάδαρος μας καὶ μᾶς ἤβγαλε γλάκια
(ἄρχισε τὸ τρέξιμον) Κρήτ. "Αρχισε τὸ γλάκι γὰ τὸ σπῖτι
Κύθηρ. 'Σ τὸ γλάκι βγήκε ξίστρος (ἦλθε τελευταῖος εἰς τὸ
τρέξιμον) Κρήτ. ('Αβδοῦ) Τό 'βαλε 'ς τὰ γλάκια Κύθηρ.
Συνών. φρ. Τό 'βαλε 'ς τὰ πόδια || Παροιμ. Πιάνει
τὸ λαγὸ 'ς τὸ γλάκιο (ἐπὶ ταχυτάτου εἰς τοὺς πόδας) Κρήτ.
(Σέλιν.) Τοῦ βοδικοῦ τὸ γλάκι ἴσαμε τ' ἄγερα (αἱ ἱκανότητες
ἐκάστου εἶναι περιορισμέναι) Κρήτ. (Νεάπ.) Τοῦ βοδικοῦ
τὸ γλάκι μέχρι τὸ ἀλευροσάκκι (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.)
Κρήτ. (Μύρθ.) || "Ἄσμ.

Θωρεῖς με μένα τὸ μικρὸ μὲ τὸ κοδὸ βρακάκι,
ἐγὼ 'μαι ποὺ τὸν ἤπιασα τὸ διάολο 'ς τὸ γλάκι
Κρήτ.

'Σ τὸ γλάκιο πιάν' ὁ νιὸς λαγὸ, 'ς τὸ βῆδο πιάνει ἀγρίμι
('ς τὸ βῆδο = εἰς τὸ πῆδημα, ἀγρίμι = αἷγαγρον) αὐτόθ.

'Σ τ' ἀγλάκι βγήκε καὶ ζητᾷ τοὺς ἄλλους νὰ περάσῃ
Κρήτ. (Νεάπ.)

Μουδὲ πονλλὶ τὸν ἔπιασε, μουδὲ λαγὸς 'ς τὸ γλάκι
Κρήτ.

Τὸ παιδί μου, τὸ παιδάκι πιάνει τὸ λαγὸ 'ς τὸ γλάκι
(βρυκαλ.) αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ά κ η μ α. 2) 'Ο
τύπ. γλάκιο καὶ ὡς ἐπίρρ., δρομαῖως, τροχάδην Κρήτ.
(Μύρθ.): Γλάκιο γλάκιο ἐπῆγα κ' ἦρθα.

γλακιά ἡ, Κρήτ. (Χαν. κ.ά.) ἀγλακιά Θήρ. Κρήτ. ('Αρ-
χάν.) Κυκλ.

'Εκ τοῦ οὗς. γ λ ά κ ι.

Γ λ ά κ ι 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δὰ πεταχτῶ μὴν ἀγλα-
κιά νὰ τσῆ φωνιάξω (δὰ = θὰ) Κρήτ. ('Αρχάν.) Μὴν ἀγλα-
κιά ριβάρω 'ς τὰ πλάγια (ριβάρω = φθάνω) Θήρ. Πῆγα μὴ
γλακιά κ' ἐγιάειρα Κρήτ. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ ά κ η μ α.

γλακοπάτουρο τό, ἀμάρτ. γλεκοπάτουρο Κρήτ. (Νεάπ.
Μύρθ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ ρ. γ λ α κ ο π α τ ῶ.

Τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀποτύπωμα τοῦ πέλματος, τὸ ἴχνος
ἐνθ' ἄν.: "Ἄσμ.

Μὰ 'γὼ θωρῶ κι ἀγάπησες τὰ γλεκοπάτουρά μου,
γλεκοπατῶ τα καὶ περνῶ καὶ πάω 'ς τὴ δουλειά μου.

β) Τὸ ἄνευ ἀξίας, οἶονεῖ πεπατημένον πράγμα: "Ηρπαξα

τὰ σῦκα ἀπὸ τὴ χέρα καὶ τὰ 'ρριζα χάμαι καὶ τὰ 'καμα
γλεκοπάτουρα. Εἶδα γλεκοπάτουρά 'ναι, μωρέ, τουτανὰ ἀπὸ
πῆες καὶ μοῦ μᾶωξες; Συνών. τ ά ρ τ α λ ο.

γλακοπατῶ ἀμάρτ. γλεκοπατῶ Κρήτ. (Μύρθ. Νεάπ.)
γλοκοπατῶ Κρήτ. γλοπατῶ Κρήτ. ('Αρχαν. Νεάπ. κ.ά.)

'Εκ τῶν ρ. γ λ α κ ῶ καὶ π α τ ῶ.

Καταπατῶ, ποδοπατῶ ἐνθ' ἄν.: Νὰ σὲ πιάσω θέλ' ἀπὸ
τὰ μαλλιά καὶ δὰ σὲ ρίξω χάμαι, νὰ σὲ γλεκοπατήσω. Μὴ
γλεκοπατῆς ἐκεῖ κ' ἔρμον κόσμον ἤκαμες. Νὰ μὲ γλεκοπα-
τήσῃ θέλει τὸ μουλάρι σου Νεάπ. || "Ἄσμ.

Χίλια μαχαίρια καὶ σπαθιά χάμαι 'ς τὴ γῇ στρωμένα,
γλεκοπατῶ τα καὶ περνῶ καὶ πάω 'ς τὴ δουλειά μου
Μύρθ.

Μὰ 'γὼ θωρῶ κι ἀγάπησες τὰ γλεκοπάτουρά μου,
γλεκοπατῶ τα καὶ περνῶ καὶ πάω 'ς τὴ δουλειά μου
Νεάπ.

γλακῶ 'Αστυπ. Θήρ. "Ιος Κάρπ. ("Ελυμπ. κ.ά.) Κάσ.
Κρήτ. ('Αβδοῦ "Αγιος Γεώργ. 'Ανατολ. 'Αποκόρ. 'Αρχάν.
'Αχεντρ. "Εμπαρ. Ζερβιαν. 'Ιεράπ. Κακοδίκ. Κίσ. Κυδων.
Μαλάκ. Μεραμβ. Μόδ. Μονοφάτσ. Μουστάκ. Μύρτ. Νεάπ.
Πεδιάδ. Πριν. Ραμν. Ρέθυμν. Σέλιν. Σητ. Σφακ. Χαν.
κ.ά.) Κύθηρ. — Κορ., "Ατ. 1, 304 Γ. Μαθιουδ., Λουλούδ.,
15—Λεξ. Βάιγ. Πόππλετ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. ἀγλακῶ
Θήρ. Κάρπ. Κρήτ. (Πεδιάδ. κ.ά.) Κυκλ. Νάξ. ('Απόρρανθ.)
γλακῶ Κρήτ. (Μύρθ. Σφακ.) γρακῶ Λέσβ. ἀβλακῶ Φολέγ.
γλακάω Λεξ. Πρω. Δημητρ. λακῶ 'Αλόνν. Εὔβ. (Κύμ.) Ζάκ.
"Ηπ. (Δίβρ.) Θεσσ. (Καρδίτσα.) Θήρ. 'Ιων. (Σόκ.) Πελοπν.
("Αστρ. Βαλτέτσ. Γεωργ. Γορτυν. Κάμπος Λακων. Καρδαμ.
Λεβέτσ. Λεῦκτρ. Μάν. Μανιάκ. Ξεχώρ. Σκορτσ.) Πόντ.
(Σινώπ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Σάμ. (Βλαμαρ. Μύλ. Παλαιό-
καστρ. κ.ά.) Στερελλ. (Θῆβ. Λεβιάδ.)—Α. Καρκαβίτσ., Ζη-
τιᾶν., 83 Α. Παπαδιαμ., Φόνισσ., 143 —Λεξ. Πρω. Δημητρ.
λακάω Πελοπν. (Γεράκ. Δαιμον. Κερπιν. Λακεδ. Λυγερ.
Μεγαλόπ. Ξεχώρ. Σκορτσιν.) λακάου Εὔβ. (Αὔλωνάρ. Λιχ.
"Ορ. Στρόπον.) "Ηπ. (Ξηροβούν. Πλατανούσ. Πράμαντ.)
Θεσσ. ('Αργιθ. Δομοκ. Κακοπλεύρ. Τρίκκ. Τσαριτσ.)
Μακεδ. (Γήλοφ. κ.ά.) Πελοπν. ('Αρκαδ. Βερεστ. Γαργαλ.
Καλάβρυτ. Κόκκιν. Κοντογόν. Λακεδ. Ξηροκ. Παππούλ.
Σουδεν. Τριφυλ. Τσιτάλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. "Αμ-
φισ. 'Αράχ. 'Αχυρ. Καλοσκοπ. Μαλεσ. Ναύπακτ. Παλαιοχ.
Περίστ. Σπάρτ. 'Υπάτ. Φθιώτ. Φωκ.) λακίζω Ζάκ. "Ηπ.
('Ιωάνν.) Κεφαλλ. Λευκ. Μακεδ. Πελοπν. (Λακων. Μεγα-
λόπ. Φιγάλ.)—Σ. Μυριβήλ., Ζωὴ ἐν τάφ., 307 —Λεξ. Πρω.
λακίζου "Ηπ. (Ζαγορ. Κουκούλ. κ.ά.) Θεσσ. ('Ανατ. Βαθύρρ.
Γερακάρ.) Λεῦκ. (Φτερν.) Μακεδ. (Βαρβάρ. Γρεβεν. Κοζ.
Παλιουρ.) Σάμ. Σκόπ. Στερελλ. (Γραν. Καρπεν. Εὐρυταν.
Ναύπακτ. Περίστ. Σπάρτ. 'Υπάτ. Φθιώτ.) Τῆν. λατίζω
Κύπρ. Μέγαρ. λακίχουρ ἐνι Τσακων. (Μέλαν.) Παρατ.
ἐγλάκουνα Κρήτ. λάκουνα Πελοπν. (Λακεδ.) 'Αόρ. λάκηξα
Πελοπν. (Μεσσην. κ.ά.) λάτσηξα Πελοπν. (Τρίκκ. Κο-
ρινθ.) λάτσησα Πελοπν. (Ξεχώρ.)

Τὸ Βυζαντ. γ λ α κ ῶ. Πβ. Ρ. Perdrietz, B.C.H. 24(1900),
293 Petersen, Εἰς Θεός, 210, Welles, Yale Class. Stud.
XL (1955), 153. Κατὰ Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 76 ἐκ τοῦ ἐ κ-
λ α κ ῶ. Πβ. ὁμοῦ καὶ Κορ., "Ατ., 1, 304.

Α) Μετβ. 1) Θέτω, παρορμῶ εἰς ταχεῖαν κίνησιν, τρέξιμον
"Ηπ. (Πράμαντ. κ.ά.) Κάρπ. Κρήτ. Λευκ. Πελοπν. (Καλά-
βρυτ. Κόρινθ. Οἶν. Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Αρτοτίν. "Αμφ.